

прѣкарвалъ цѣла година и съ толкова калабалжкѣ вѣжщи, както знаешъ. Пакъ ето: и нашиятъ учителъ — ний сме комшии съ него — ученъ човѣкъ, съ жена и двѣ дѣчица, зима за цѣла година толкова, колкото ти — за два мѣсеца. Похарчи на день 10, 20, нека сж най-много 30 гроша, а другитѣ? Казвашъ ми, имашъ борчъ. Ами ти пъкъ оттолкова години насамъ си чиновникъ! Бе джанжмъ, хесапътъ е на мегданъ: 7200 лефа зимашъ въ година; половината похарчи, оставатъ ти за една година 3—4 хиляди лефа. Въ десетина години правятъ толкова нѣщо. Не само една къща, ами да имашъ досега и други 2—3 и още 5—10 хиляди лефа сухи пари най-малко, ей-тъй, на страна. Ний го тѣй знаемъ: да се намѣри за радостъ, за скърбъ — за всѣкаква случка... Подъ Божията ржка сме, всичко се случва!... Та ти мигаръ сега нѣмашъ въ санджка ей-тъй баримъ 500—600 лефа да ти се намиратъ!

— Нѣма, тате, нито 100?

— Я си помисли: ако на тебе, човѣкъ съ жена и дѣца, притрѣбватъ ей-сега, да речемъ, 300—300 лефа, отдѣ ще ги земешъ? Или ако дойде нѣкой човѣкъ и ти се примоли да му сторинъ една добрина — да му заемешъ нѣкой и другъ грошъ?

Григоръ мълчеше.

— Като ги нѣмашъ — продължи старецътъ — пъкъ ти много трѣбватъ, ще се принудишъ да ги земешъ на заемъ, или пъкъ съ файда отъ тоя, който има — прѣдъ банката нѣмашъ очи и да се явишъ, пакъ и тя нѣма да ти даде. Азъ нѣ, се вика, сиромашъ човѣкъ съмъ, ама да разбъркашъ санджка ми, все ще намѣринъ нѣщо; безъ пара не бихъ се стѣргѣлъ ни часъ. Толкова пари зимашъ, и пакъ въ края на мѣсеца да не остане нищо. Тогава азъ съмъ по-богатъ отъ тебе! Лошо сте се научили: навикала ви ржката да харчи на широко; види се, не може да търпите пари у васъ: бодятъ ви. Нали гледамъ? Прѣскате ги за щѣло, не щѣло. Когато ги изхарчите, тогава мирясате и се умислите! Голѣмо изкуство и хвала ли е да харчи човѣкъ? И азъ днесъ да ти изхарча хиляди лефове — това е най-лесното нѣщо. Синко, не ми казвай колко зимашъ, а — колко спе-